

Opening tentoonstelling van Jilt Groenendal.

Toen ik voor het eerst kennis maakte met het werk van Jilt, merkte ik, dat ik vrolijk werd, van wat ik zag.

En dat, wat ik zag, waren nog maar foto's.

U zult begrijpen, dat ik er naar uit keek om Jilt te ontmoeten en zijn echte werk graag wilde zien.

Wat me trof bij het zien van zijn werk, was z'n uitbundigheid van kleur en tegelijkertijd de ingetogenheid.

Ik had wat informatie van Jilt meegekregen en bij het doorlezen hiervan kreeg ik bewondering voor de enorme ommezwaai die Jilt in zijn leven heeft durven te maken.

Er is moed voor nodig, om datgene wat lange tijd in je borrelt uiteindelijk te volgen.

Een weg naar binnen, dat waaruit het creatieve ontspringt.

Een proces, dat naar jijzelf zegt, autonoom en vrij zijn weg vindt.

Jilt zijn werken zijn dan ook zelfportretten, die zijn geest weerspiegelen.

Appellerend aan zijn gevoel.

Open en eerlijk.

Gevoelig en reinigend.

In zijn werk omvatten de kleuren het scala van het ordenend beginsel tot de wazige verten van het eeuwigheidsprincipe.

Een open bron die aangeboord wordt en dat wat ontspringt, z'n weg vindt zoals het gaan moet.

Zonder gestuurd te worden van buitenaf.

Een proces van vertrouwen en tegelijkertijd van kwetsbaarheid.

Ik hoop, dat je dit proces trouw zult blijven en dat je nog veel werk op deze manier zult laten ontstaan.

Met het volgend gedicht wil ik graag de tentoonstelling openen. Het is een soefi-gedicht.

HET GEBED DAT VERHOORD WERD.

Ik vroeg om kracht,

En God gaf me moeilijkheden om me sterk te maken.

Ik vroeg om wijsheid,

En god gaf me problemen om te leren op te lossen.

Ik vroeg om voorspoed,

En God gaf me verstand en spierkracht om mee te werken.

Ik vroeg om moed,

En God gaf me gevaren om te overwinnen.

Ik vroeg om liefde,

En God gaf me mensen om te helpen.

Ik vroeg om gunsten,

En God gaf me kansen.

Ik ontving niets van wat ik vroeg.

Ik ontving alles wat ik nodig had.

(Dineke Ugen)